

örkün uçar burak turna

ABD'nin Türkiye'yi İşgali...

ABD Türkiye'yi Vurdu... Bombardıman Sürüyor... Kısaç Daralıyor...

METAL FIRTINA

Politik Kurgu - Roman

METAL FIRTINA

Burak Turna

Orkun Uçar

1. Bölüm: SAVAŞ BAŞLIYOR

23 Mayıs 2007 – Saat: 00.10
KERKÜK'ÜN KUZEYDOĞUSU

Karanlık, doğanın örtüsü haline gelmişti. Sessizliğin içinde, böcek çılgınlıkları bile duyulmuyordu. Irak'ın dağlık kuzey bölgesinin sınırındaydı burası. Çölün sona erdiği topraklarda düzlükler ve yükseltiler birbirine karışmaya başlıyordu, ufuk çizgisindeki dağlık alan, karanlığın içinde ancak bir gölge olarak belirliyordu. Geniş düzlük alanları ara ara tepeler kesiyordu. Zor bir coğrafyaydı; hem toprak, hem de insan olarak. Çok şeylere gebe bir dünyanın manzarasıydı, geleceğin karmaşasını içinde beslediğini belli etmiyordu pek.

Bu donmuş an, önce hafif bir titreşimle bozuldu. Ardından o düzlüklerden birisinin sınırındaki kayalık alanda taş parçalarının toprak üzerinden aşağı doğru yuvarlanma sesi ve hemen ardından bot sesleri duyuldu. Askerler koşarak kayadaki yarığın içinden çıktılar ve hızla tepeden aşağı indiler. Üniformaları dışındaki her yerleri siyah çamurla kapatılmıştı. Yorgundular, neredeyse iki gündür en alt seviyede öğünle yaşamaya çalışıyorlardı ve şimdi de uzun bir mesafeyi, üzerlerindeki kırk kiloya varan yükü koşturuyorlardı. Tek şansları, yokuş aşağı koşacak olmalarıydı ama yaklaşık iki

kilometre ötedeki yabancı askerî birliğe görünmeden bu mesafeyi almak gibi zor bir durum ile yüz yüzediler.

On iki askerden oluşan öncü gözetleme timinin başındaki Üsteğmen Alper en önde hızla aşağıya doğru koşmaya başlamış, hemen peşinden de erler büyük bir hızla ileri atılmışlardı. Değil iki kilometreden, yüz metreden bile fark edilmeleri neredeyse imkânsızdı. Karanlığın içindeki gölgeler hızla tepeden aşağı kaydı, koşu bir süre düzlükte de devam etti. Çok güçlü bir askerî birliğin karargâh merkezine bakan bir tepeden gözlem yapmışlardı, fark edilmeleri halinde vurulmalarına imkân yoktu. Yirmi dakika süren koşunun ardından büyük bir kayanın arkasına sıralandılar. Takımın en irisi ve makineli tüfekçisi Serdar, kayanın biraz açığında siper alıp nişangâhını, geldikleri istikamete yöneltti. Üsteğmen Alper tek dizinin üzerine çökmüştü. Telsiz eri hemen yanına geldi ve kriptolu mesaj modunu açtı:

“Şahin’den Baykuş’a, tamam.”

Telsizden gelen cızırtıyı dinlediler bir süre:

“Şahin’den Baykuş’a, tamam.”

Üsteğmen sabırsızlanmaya başlamıştı:

“Baykuş’tan Şahin’e. Devam edin. Tamam.”

“Baykuş, Kerkük’ün on beş kilometre kuzeydoğusunda 101. Pi-yade Tümenine bağlı olduğunu sandığımız, tugay büyüklüğünde bir birliğin merkez karargâh koordinatları belirlendi. Olağanüstü bir askerî hareketlilik var. Bildiriyorum....”

“Baykuş’tan Şahin’e. Sağ olun. Tamam.”

“Anlaşıldı. Tamam.”

Alper sürünerek, dürbünle karargâhı gözleyen komando er Uygur’ın yanına geldi. Uygur dürbünü uzatırken parmağıyla iki noktayı işaret etti. Eski, beyaz bir kamyonet, karargâhın kapısından oyalanmadan geçmiş, büyük bir çadıra doğru ilerliyordu. Araç, çadıra girmeden önce ellerinde silahlarıyla birkaç poşulu, aracın içinden çıktı.

Uygur, “Bunlar Peşmerge’yse kafamı keseyim,” dedi.

Alper cevap vermedi. Son zamanlarda Kerkük’te Kürt olmayan

nüfusa karşı yapılan saldırılar iyice artmıştı. Ankara'nın uyarıları ne Kürt hükümetinde, ne de ABD'de ses buluyordu. Amerikan hükümetinin dış politikası tamamen Rum, Ermeni ve Yahudi lobisinin eline geçmiş gibiydi. Kıbrıs konusunda da gerilim iyice turmanıyordu.

Kuzey Irak'ın karışmaya başlaması ve Türkmen varlığının tamamen ortadan kalkma tehlikesinin baş göstermesi ile birlikte, Türkiye'nin bir zamanlar reddettiği askerî katkı, sanki zorunlu olarak gerçekleşmişti. Bütün bu gelişmelerin yanında istihbarat raporları, Amerikan kuvvetlerinin Suriye'ye müdahale etmeye hazırlandığına işaret ediyordu. Esad Hükümeti zordaydı. Yorumcular, belki de bu nedenle ABD'nin, Türk Ordusunun Kuzey Irak'a girişine ses çıkarmadığını belirtiyordu.

Askerlerin sessizliğe alışkın kulakları, derinden gelen bir sesin varlığını algıladı. Düzenli bir ivme ile artan bir titreşimdi bu. Üsteğmen Alper birkaç saniyede sesin ne olduğunu anladı. Bu bir helikopterdi ve açık bir şekilde, buldukları noktanın belli bir uzaklığında daire çiziyor olmalıydı ama ne bir ışık, ne de bir siluet görülebiliyordu. Dakikalar boyu karanlığı gözlemlədiler, tam siper almış vaziyetteydiler ama silahlarını doğrultacakları bir hedef yoktu ortada. Kısa bir süre sonra ses uzaklaştı ama bu sefer daha uzaktan, daha farklı sesler gelmeye başladı. Üsteğmen Alper, makineli tüfekçiyi daha iyi bir yerde siper alması için uyardı. Serdar hemen arkadaşlarından beş on metre ileride, daha alçak bir kaya parçasının arkasına saklandı. Birbirleri ile işaretleşmek üzereydiler ki iki siper noktasının arası bir anda aydınlandı, şimşek çakmış gibiydi. Türk Deniz Piyade Tugayı istihbarat timinin askerleri neye uğradıklarını şaşırılmışlardı, gözleri görmüyordu, kulaklarına gelen sesler sanki metal bir koninin içinden geçer gibi ulaşıyordu. Hiç kimse neler olduğunu anlayamıyordu. Makineli tüfekçi Serdar ile diğer askerlerin arasında şiddetli bir patlama olmuştu. Patlamanın hemen arkasından birkaç yüz metre ötedeki değişik noktalardan mermi yağmaya başladı. İzli mermiler arka arkaya gece karanlığını delip sessizlik perdesini yırtıyordu.

Alper gözlerini açtı, az önce olması gereken noktadan birkaç metre ötedeydi. Üzerindeki elbiseler yanmış ve paralanmıştı. Vücudunun bazı yerlerinden kan aktığını hissedebiliyordu sadece. Bunun dışında fazla bir his yoktu bedeninde. Az ötesinde, yerde yığılı gölgeler gördü; bazıları hareketsizdi, bazılarıysa çok güçlü olmayan bedensel tepkiler veriyorlardı. Yerinden kılmılda-maya çalıştı ama çok zorlanıyordu, şimdi etrafı görmek çok daha zordu ama izli mermilerin geldiği yerleri görebiliyordu. “Az önceki helikopter, asker getirmiş olmalı,” diye düşündü. “Çok kalabalıklar.”

Yine helikopter sesleri gelmeye başlamıştı, bu sefer sesler birden çoktu. Aniden irkildi Üsteğmen, az ötesinde korkunç bir gürültü meydana gelmişti. İnsan üstü bir gayretle doğruldu. Kayayı siper alan Serdar kendine gelmiş olmalıydı ki, makineli tüfeğini konuşturmaya başlamıştı. Eli, hiç durmadan tetiği çekiyordu. İzli mermilerin ateşlendiği noktalara onlarca mermi yolluyordu. Serdar bir an yanına baktı, Üsteğmen ile göz göze geldiler, gülümse-diler. Alper G-3’ünü seriye ayarladı ve birkaç darbede şarjörü karşı tarafa boşalttı, yere yattı. Bir süre için düşman ateşi kesilmişti. Bu aradan yararlandı ve telsizcinin yanına süründü. Telsiz görevlisi askere baktı ama eline gelen şey nedeniyle irkilip geri çekildi. Çok kötüydü durumu, şarapneller boynunu kesmişti, yaşayıp yaşamadığını bilmiyordu. Telsizi sırtından alıp uzaklaştı. Az önce ateş açanlar toparlanmış, bu sefer Serdar’ı öldürmek için ateş ediyorlardı. Üsteğmen ne yapacağını şaşırды. Serdar çok iyi siper aldığı için vurulmamıştı ama seken mermiler etrafı cehenneme çevirmişti. Telsizi çalıştırmayı denedi, herhangi bir hasar yoktu ama cızırtılı arka sese pek çok İngilizce konuşma karışıyordu. Üsteğmen karşısındaki Amerikan askerlerinin çok heyecanlı olduklarını anlayabiliyordu. Sürekli telsizden bağırıyorlardı:

“Take’em out, take’em out!!”*

* Öldürün onları, öldürün!

Üsteğmen Alper, telsizden merkeze ulaşmaya çalıştı. Bir süre sonra zayıf ve derinden gelen bir cevap duydu:

“Baykuş’tan Şahin’e, konumunuzu bildirin.”

“Şahin’den Baykuş’a. Az önce size verdiğim koordinatların iki kilometre kadar güneydoğusunda ve yoğun ateş altındayız. Amerikalılar her taraftan ateş ediyor, askerlerimin çoğu şehit oldu komutanım. Helikopter sesleri duyuluyor, her an roket ateşi bekliyorum, tutunmaya çalışıyoruz.”

Üsteğmen Alper’in sesi karşı taraftaki telsizden çok umutsuz olarak algılanıyordu. Deniz Piyade Tugayının Kerkük’e yakın merkez karargâh çadırındaki tabur komutanları hiddetle ayağa kalkmış, olanların ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyorlardı. Hiçbir düşmanca harekette bulunmamış olan bir ileri kol takımına, böylesine acımasızca saldırmanın altında nasıl bir neden olabilirdi? Kuzey Irak’taki Türk askerî varlığı ABD Irak’ı işgal ettiğinden beri bir gerilim kaynağı olmuş, hatta Çuval skandalı diye anılan; istihbarat amaçlı olarak bölgede bulunan, Özel Kuvvetlere bağlı askerlerin gözaltına alınması olayı patlamıştı. Telafer ve Kerkük’teki saldırılar gerilimi tırmandırmış ama asla böylesi bir sıcak çatışma noktasına gelmemişti. İki taraf da birbirine temkinli davranıyordu. Şimdi bu saldırı neden olmuştu?

Tabur komutanı olan binbaşılı tutmak çok zordu. Hepsinin elinde birer kalaşnikof vardı ve tek başlarına bölgeye gitmek için can atıyorlardı. Tugay Komutanı Tümgeneral İhsan Er, telsizden Genelkurmay ile görüşmeye uğraşıyordu. Elektronik karıştırmanın yol açtığı kesilmeler meydana geliyordu bazen ama bir süre sonra tekrar iletişim kurulabiliyordu. Çadırın içi sigara dumanı ile dolmuştu, üst düzey askerler dışındaki subaylar dışarı çıkartılmış ve “Hazır ol” emri verilmişti kendilerine. Deniz Piyade Tugayı, Türk Ordusunun gözbebeği ve savaşa en hazır birliğiydi. Ancak karşısındaki birlik, eğer yanılmıyorlarsa, ki yanılmadıklarından emindi hepsi de, Apache helikopterleri ile desteklenen yirmi bin kişilik bir tümenin en hızlı tugaylarındandı.

“Çocuklar, askerlerimizi öldürüyorlar, ne yapacağız?” dedi Tümgeneral İhsan Paşa.

“Komutanım, yardımlarına koşalım,” dedi bölük komutanı Yüzbaşılardan birisi.

“Evet, zaman kaybetmemeliyiz,” diye atıldı Tugay Komutan Yardımcısı Albay.

“Ya Genelkurmay?” Tümgeneral çok endişeliydi; verecekleri karar, içinden çıkılmaz bir olaylar zincirini başlatabilirdi. Sanki Amerikalılar bunu istemiş gibi yakınlarına gelmişlerdi. Büyük kuvvetler birbirlerine yaklaştığı zaman uç kolların arasında temas yaşanmaması neredeyse imkânsızdı ve Amerikan tümeni bu hareketi ile resmî olarak düşmanca bir tutum sergilemiş kabul edilebilirdi.

“Komutanım, saldırı altında olan Genelkurmay değil, bizleriz.” 1. Tabur 2. Bölük Komutanı Yüzbaşı Hakkı Sayın’ın sesi sert ve bakışları deliciydi, yüzündeki siyah boyalar nedeniyle korkutucu bir ifade yerleşmişti yüzüne. Çadırdaki konuşmalar devam ederken emir vermiş ve acil olarak teğmen, astsubay ve erlerden oluşan yirmi kişilik bir tim oluşturulmasını istemişti. Makineli tüfekler ve roketatarlar taşıyan askerler beş dakika sonra çadırın önündeydi.

“İzin verin, ben, komutamdaki yirmi askerle yardımlarına koşmak istiyorum. Tüm tugayı ya da bir taburu harekete geçirmek zaman alır ve zayıyatı artırır. Benim fikrim, tugayın hemen ciddi savunma pozisyonuna geçmesi ve bizimle kontak halinde kalması. Koordinatlar belli, bölgeye hava saldırısı istenebilir.”

İhsan Paşa, Yüzbaşı ile gurur duyuyordu, bir general kadar hevesli ve düşünceliydi.

“Tamam Yüzbaşı, hemen harekete geçin ve kalanları kurtarın. O herifleri püskürtmeni istiyorum. Biz savunma pozisyonu alıp Genelkurmaydan emir bekleyeceğiz, gerekirse bütün gücümüzle yükleniriz.”

“Emredersiniz Komutanım!” Yüzbaşı Hakkı Sayın’ın sesi çadırdakilerin kulak zarını çınlattı. Konuşmasını bitirince hızla dışarı

çıktı ve koşarak az ilerideki kamyonu yöneldi. Askerler de aynı çabuklukla iki kamyonu doluşup çatışmanın tam ortasına doğru yola çıktılar. Yaklaşık kırk beş dakikalık mesafedeydi çatışma merkezi. Tugayın komuta karargâh merkezi, tepelerin arasına kurulmuştu ve kamyonlar yolda hızla ilerlerken tabur ve bölüklerin arazide dağınık halde savunma hazırlığına geçmekte olduğunu fark edebiliyorlardı. Kamyon farlarının yarım yamalak aydınlattığı gece karanlığında insan silüetlerinin koşuşturduğunu, siper kazdığını ve yüzlerindeki kamuflaj boyaalarını yenilediklerini görebiliyorlardı.

Yüzbaşı Hakkı, öndeki kamyonunda şoför yanına oturmuştu. Eli sıkı sıkıya tetikteydi. Ortamın heyecanı nedeniyle genç subay ve erlerin, durumun ne anlama geldiğini bilmediklerine emindi. Onlar bir çeşit terörist saldırıyı bertaraf etmeye gittiklerini düşünüyorlardı.

Aradan otuz dakika geçtikten sonra patlamaları ve makineli tüfek seslerini duymaya başladılar. Yüzbaşının yüzünde garip bir ifade vardı, anlamsızdı tamamen, dudakları oynuyordu. Sesler askerleri tedirgin etmişti. Çok fazla ses vardı, nasıl bir çatışmanın içine gidiyorlardı?

Üsteğmen Alper, hâlâ nasıl hayatta kaldıklarına şaşırıyordu doğrusu. Erlerden üçü daha kendine gelmiş ve ateş etmeye başlamıştı. Hepsi kan içindeydi ama hiç konuşmadan karşıdan ateş gelen bölgeye kilitlenmiş durumda silah sıkıyorlardı, yaşamıyor gibiydiler. Telsiz açtı ama söyleyecek fazla bir şey yoktu. Karşılarındaki düşman, baş edilebilecek bir güçte değildi; biraz sonra mermileri tükenecik ve birer birer şehit olacaktı. Saldırının uyarısız gelmesinden, onları teslim olmaya davet etmeyecekleri belli olmuştu. Bu duygu ile rahatladı Üsteğmen Alper, gözlerinin önüne çocuğu ve karısı geldi. Şehirde yalnız başına yaşayan annesini düşündü. Hepsisi belirsiz birer görüntüye dönüşüyordu aklında, onlar mı artık yoktu, yoksa kendisi mi yok oluyordu tam kestiremiyordu. Ellerine baktı, ailesine dokunan ellerine, onlara sevgiyle dokunan elleri

şimdi kan ve toprak içindeydi. Bu eller... Onlara bir daha dokunamayacaktı. Ateş etmenin bir anlamı kalmamıştı ama emrindeki birkaç asker, zafer kazanacakmışçasına savaşıyordu.

“Cem, nasıl gidiyor?” Az ilerisindeki İstanbullu askere seslendi, sesi hırıltılı ve yarı çığlık atar gibi çıkmıştı

“Düşmana zayıf verdiriliyor komutanım.” İstanbullu asker savaşın şoku içindeydi. Nişan almadan attığı mermilerin hedeflerine ulaştığını zannediyordu ama izli mermilerin gökyüzünde uçan ateşböceklerinden daha tehlikeli olduğu söylenemezdi. Alper Üsteğmen, yüzü kaskatı kesilmiş halde tetiğe basan temiz yüzlü çocuğa baktı. Kim bilir kimler onun eve bir an önce dönmesini bekliyordu; kendi gibi bebek suratlı sevgilisi, güleç annesi ve oğlunun işinin başına geçmesini bekleyen sevgi dolu bir baba, ya da buna benzer birileri. Ama o, ölümün kenarında kendinden geçmiş bir halde umutsuzca var olmaya çalışıyordu.

Büyük bir patlama daha oldu. Masmavi ve parlak bir ışık çıkartmıştı bomba. Az önce kendine gelen iki er acı içinde bağırmaya başladı; birisi Uygur’dı. Diğerinin adını unutmuştu. Alper’in zihni garip tepkiler veriyordu, hayatının bazı detaylarını da unutmaya başlamıştı. Vücutları şarapnel parçaları ile dolmuştu yerdeki askerlerin. Sadece bakabilirdi, hiç hareket edemedi Üsteğmen. Yerde kıvranıyorlardı. Kulakları uğuldamaya başladı Alper’in. Birkaç dakika içinde o da onların yanında olacaktı herhalde. O artık şehit bir askerde, yaşamdan ölüme geçişin olduğu yerdeki huzuru hissetti. Ölüm, gerçekleşmeden önce bir korku aracı olabilirdi sadece, oysa onun kapısı açıldığında artık sonsuz bir huzur vardı. Alper kulaklarından kan aktığını hissetti, az önceki uğultu dayanılmayacak hale gelmişti. Başka bir sesi bu, yere vuran nal sesleri gibiydi, büyük bir süvari ordusu dağlardan kopup geliyordu sanki.

Yüzbaşı Hakkı, kamyonu kullanan askere, “Dur!” emrini verdi. Yüksek bir kayalığın köşesini henüz dönmüşlerdi, kayaların üzerinde zayıf bitkiler vardı ama alan, o kadar girintiliydi ki birkaç as-

kerin böyle yoğun bir çatışmada bu kadar uzun süre dayanmış olmasına şaşırmadı. Henüz çatışmanın olduğu yeri göremiyordu ama hemen kayalığın arkasında olduğunu biliyordu. Kamyondan atladı ve el işareti ile askerlerin inmesini istedi. Yirmi asker hızla kamyonları terk etti. Yüzbaşı şoförlerin de inmesini istedi. O kamyonlara ihtiyaçları olacağını sanmıyordu. Koşarak kayanın kenarına geldi ve başını uzattı, diğer askerler, arkasında tek sıra halinde dizilmişti. Gözleri dehşet içinde açıldı Yüzbaşının. İrkilmişti, bedeni bu irkilmeyi olanca gücüyle dışarı yansıttığı için askerler ona iyice yaklaşıp, silahlarına sıkı sıkıya sarıldılar.

“Allahım!” diye bir hırıltı çıkardı Yüzbaşı. Diğer takımın komutanı Üsteğmen yanına yaklaşıp başını uzattı. Onun da yüzü, üstünden farksız hale gelmişti.

Karşılarında cereyan eden manzarayı anlatmak zordu. Yüzlerce ışık huzmesi çok dar bir alana doğru yağıyor ve orada ortadan kayboluyordu. Hedefledikleri alan, çelik eritme kazanını andırıyordu. Işık huzmeleri bir araya gelip sürekli yanan bir ateş görünümü kazanıyordu. Ateşin yoğunlaştığı bölgeden atılan birkaç izli mermiyi görünce Yüzbaşı ve Teğmenin gözünden yaşlar boşandı. Hâlâ sağ bir iki asker vardı orada ve şehit olmaları an meselesiydi. Buldukları nokta, çatışmanın tam paralelinde kalıyordu, her iki tarafa da eşit mesafedeydi. Yüzbaşı, askerleri başına topladı:

“Çocuklarım, biz buradan sağ çıkamayız, isteyen varsa hemen kamyonu atlayıp karargâha dönsün. Bu vebali üzerime alamam.”

Askerlerin gözleri doldu, kimseden ses çıkmıyordu. Helikopterlerin sesleri artmaya başlamıştı. Birazdan oradaki ufacak direniş cebine roketleri yollayıp işi bitireceklerdi.

“Olmaz komutanım!” diye haykırdı erlerden birisi. Diğerleri de ona katıldı, gözlerinde umut yoktu ama çelik gibi bakıyorlardı komutanlarına. Hepsi silahlarının emniyetini kapatıp tetiklerini seriye ayarladı.

Beş tane makineli tüfekleri vardı. İki asker de roketatarı kullanacaktı.

“Hep beraber izli mermilerin kaynaklarına ateş açacağız çocuklar. Roketleri helikopter sesi gelen tarafa gönderin, gölge görürseniz ona doğru ateş edin. İlk ateşten sonra serbestsiniz çocuklarım, Allah ne verdiğyse. Ben direnen askerlerimin yanına koşacağım, beni korumaya çalışmadan o pisliklere ateş edin.”

“Emredersin komutanım!” diye karşılık verdiler.

Yüzbaşı telsizi aldı, karargâhla bağlantı kurdu:

“Baykuş, bu son mesajımızdır. Direnen askerlerimizin yanındayız ve düşman unsurlara saldırmak üzereyiz. Çok ateş var, sağ dönmemiz mucizedir. Kendinizi kollayın! Bu kuvvet, sonrasında sizi hedef alabilir. Allah yardımcımız olsun.”

Cevap beklemeden telsizi kapattı. Herkes derin bir nefes aldı. Ne yapacaklarını biliyorlardı ama sonucun ne olacağı hakkında hiçbir düşünceleri yoktu. Tek bildikleri, az sonra her yerin kan gölüne döneceğiydi. Karşılarındaki düşmanı şaşırtmak ve kayıp vermek zorundaydılar, eğer bunu yapabilirlerse belki kurtulabilirlerdi.

Yüzbaşı elindeki M-16'nın dürbünü ile etrafı kolaçan etti. İlk ateşi o açacaktı ve sonra her taraf karışacaktı. Hedef nişangâhında Amerikalı askerleri açıkça görebiliyordu, çok iyi siper almamışlardı. Savaşmaktan çok eğleniyor gibi görünüyorlardı. Kendilerine ateş edilmesi umurlarında değil gibiydi, birkaç yaralı Türk askerinin ateşi onları korkutmuyordu. Yüzbaşı makineli tüfeğin yerleştirilmiş olduğu siperi hedefledi. En çok izli mermi ondan çıkıyordu. Siperde makineli tüfekçi dışında iki asker daha vardı. Onlar da ara sıra birkaç el ateş ediyorlardı. Yüzbaşı Hakkı gözlerini kıstı, “Bismillah,” dedi ve tetiğe bastı. M-16'nın ilk patlaması ile kıyamet koptu, yanındaki askerlerin kulakları sağırlandı, sanki bir kuyunun içine girmişlerdi. Az önceki psikoloji ortadan kalkmıştı, şimdi seslerin bir anlamı yoktu, hepsi tek başına gibiydiler. Yüzbaşının yol aldığı mermiler Amerikalı askerlerin üzerine yağdı ve makineli tüfek hemen sustu. Yüzbaşı, nişangâhından Amerikalı askerlerin kıvrılarak yere yattığını görebiliyordu ve eğer yanılmıyorsa kulakla-

rından sızmaya çalışan çığlık sesleri de onlara ait olmalıydı. Siperdeki üç asker de vurulmuş ama ölmemişti. Hepsinin hayatı organlarını koruyan çelik yelekleri vardı. En azından artık sorun çıkar-mazlardı.

Yüzbaşı, yanındaki askerlerin naralar atarak silahlarını ateşlediğini duydu ve dönüp onlara baktı. Önündeki görüntü hiçbir korku filmiyle karşılaştırılmayacak kadar korkunçtu. Yirmi asker ellerindeki silahları yüz metre kadar ötelerindeki kayalıklara boşaltıyordu. Bazen nişan alıyor, bazen nişan almadan bölgeyi tarıyorlardı. Makineli tüfekçiler, yanlarına Belçika yapımı FN makineli tüfeklerini almışlardı. Korkunç bir hızda ve serilikte ateş edebiliyordu bu silah. Şimdi buldukları kayalıktan Amerikalı askerlere ateş kusuyorlardı. Karanlıktaki araziden ardı ardına çığlıklar yükselmeye başlamıştı. Az önce direnmeye çalışan birkaç askere ateş edilmiyordu artık. Aslına bakılırsa ateş tamamen kesilmişti. 101. Hava İndirme Tümenine bağlı askerler kayalıkların altına sinip canlarını kurtarma derdine düşmüş olmalıydı. Bu sırada roketatarlar ateşlendi ve gecenin derin karanlığı içinde, arkasında koyu bir duman izi bırakarak gökyüzüne doğru yükseldi, orada ortadan kayboldu. Roketlerin patladığı yerlerden etrafa saçılan kaya parçalarını seçebiliyorlardı. Ay ışığı gölgeleri berraklaştırıyordu. RPG'lerin etrafa saçtığı parçacıklar pek çok Amerikalı askeri yaralamış olmalıydı. Tiz çığlıkların sesleri daha da artmıştı.

Askerler şarjör değiştirirken ateş yavaşladı. Yüzbaşı yanındaki-lerin şaşkın bakışları arasında bir ceylan gibi zıplayarak karanlığın içinde kayboldu. Ayak seslerini duyabiliyorlardı. Tekrar Amerikalıların bulunduğu noktalara ateş etmeye başladılar. Roketler tekrar aynı bölgeyi hedeflemişti. 101.'nin genç askerleri için durum ciddileşiyordu. Çığlıklar artık bir senfoniye andırıyordu, kötü yakalanmışlardı.

Üsteğmen Alper rüya gördüğünü zannetti, ölmek üzere olma-lydı, beyni ona umut aşılayacak görüntüler oluşturuyordu. Üzer-

lerine yağın ateş sona ermişti. Şimdi kendilerine ateş edenlerin olduğu siperlerden acı bağırışlar yükseliyordu. Bir an için olsun küçük bir umut tanecığı belirdi ama bunu hemen reddetti. O artık ait olduğu yere gitmeye hazırlanıyordu, böyle kandırmacalar ile harcayacak zamanı yoktu. Etrafına bakındı, ilk ateşte şehit olan askerlerin bedenleri paramparça olmuştu, yağın mermiler sürekli onları bulmuştu. Birden karanlığın içinde büyüyen bir gölgenin ona doğru koştuğunu gördü. Yüzünde bir gülümseme belirdi, işte cesur biri çıkmış ve son kalan canları almayı kafasına koymuş olmalıydı. Elini silahına attı, kolları halsizdi ama ölmeden bu cesur adamı da yanında götürmek niyetindeydi...

“Ben Türk’üm!... Yüzbaşı Hakkı. Oğullarım, ateş etmeyin.”

Ses tam zamanında kulaklarına ulaştı, yoksa tetiği çekmesine ramak kalmıştı. Öylece kalakaldı Alper, gölge üzerine geldi ve yanında eğildi, gözleri kan dolduğu için tam olarak seçemiyordu ama eline dokunan sıcaklıktan dost olduğunu anlamıştı. Bunun ne anlamı vardı ki, ne değişecekti?...

Amerikalı askerlerin bulunduğu alandan bir ses geldi, yılan ağzından çıkmış gibi şiddetli bir sestti. Bir ateş huzmesi büyük bir hızla Yüzbaşı Hakkı’nın geldiği kayalığa doğru uçup patladı, kıvılcımlar saçıldı etrafa. Yüzbaşı Hakkı’nın ağzından, “Allah!!!” diye bir çığlık koştı. Askerlerini bıraktığı kayalıkta patlamıştı füze, hiç ateş gelmiyordu şimdi oradan. Az önce susmuş olan Amerikan ateşi yeniden başladı, Amerikalılar şaşkınlıklarını üzerlerinden atmış ve şimdi her iki noktaya doğru karmaşık bir ateş yağmuruna başlamıştı. O anda bir helikopterin silueti görüldü, birkaç yüz metre ötedeki tepenin arkasından... Helikopter hızla tepenin arkasından çıkıp 30 mm’lik topu ile Türk askerlerinin bulunduğu kayaya doğru ateş yağdırdı. Çatışma alanı o kadar küçüktü ki, helikopter ateşi bütün araziye aydınlatmıştı. Yüzbaşı Hakkı, ilerideki birkaç Amerikalı askerle göz göze geldi. Anlamsız bakışlar çarpıştı. Helikopterin ateşi durdu ve hemen ardından kanat altından art arda büyük ışık huzmeleri fırladı. Hakkı Beyin az önce terk ettiği kayanın olduğu

alan cehenneme dönmüştü. Kulaklarına inanmak istemiyordu ama yanan Türk askerlerinin acı dolu çığlıkları kulaklarına geliyordu.

Üsteğmen Alper ile konuşamamıştı bile, onun yüzündeki anlık rahatlamayı gördüğü an görevini yerine getirdiğini anladı Hakkı Yüzbaşı. Helikopterin mekanik seslerini duyabiliyorlardı. Ölümcül savaş makinesi büyük bir hızla onların oldukları noktaya dönüp tekrar ateş etmek üzere hareketlenmişti ki, az önce alevlere bürünen kayanın olduğu alandan atılan roket, helikopterin hemen kuyruğunun altında patladı. Siyah dumanlar çıkararak dönmeye başladı. Saniyeler sonra çok uzaklardan bile görülen bir alev topuna dönüşmüştü. Geri hatlardaki Amerikalı askerler için moral bozucu bir görüntüydü.

Hakkı Bey, ölümden dönmüştü, birkaç dakika daha fazla yaşayacağı anlamına geliyordu bu. 101.'nin askerleri hiç nefes almadan tekrar ateşe başladı. Kurşunlar vızıldayarak geçiyordu başlarının üzerinden, yere yapışmışlardı ve az sonra izli mermiler onları bulacaktı.

Alper gözlerini kapatmış, başında ağırlar yaratan uğultuları dinliyordu, yüzü gülüyordu. Büyük metal bir kutunun içinde, başka bir dünyada gibiydi. Sesler yaklaşıyordu, artarak geliyordu, bağırışlar az öncekilerden farklıydı. Gözlerinin önüne bir görüntü geldi Alper'in. Uzaktan yaklaşan bir karaltı, gittikçe büyüyordu; gümbürtüler duyuluyordu ama karaltı hiçbir değişiklik göstermeden genişliyor ve ona doğru yaklaşıyordu. Sesleri ayırt etmeye başlamıştı. At sesleri geliyordu kulaklarına, binlerce nal sesinin çıktığı dev senfoniye dinliyordu şimdi. İçindeki yalnızlık duygusu kaybolup gitti, coşku selleri gökyüzünden kopup üzerine yağmur gibi yağıyor ve ruhunu ferahlatıyordu. Atları seçebiliyordu şimdi, engellerin önünden kanatlanarak geçiyorlardı sanki.

“Allah'ım!” diye boğuk bir ses koptu gırtlığından, onları görüyordu, gözyaşları boşaldı. “Onlar!” diye bağırdı. Atlarının üzerinde gözlerini ileri dikmiş, kalpaklı Türk askerleri uçarak ilerliyorlardı.

Üsteğmen Alper felç olmuştu, hareket edemiyordu, içindeki mutluluğu tarif edemezdi. Bütün dünyada yalnız kendisine ait bir hissi yaşadığının farkındaydı. Yüzü aydınlandı birden, boğazı kurudu. Bir şimşek çaktı zihninde, gök gürlemesine benzer bir ses doldurdu her yeri. Her yer karanlığa bürünmeden önce geriye dönüp baktı.

Patlayan roket herkesi öldürmüştü. Hakkı Bey, parçalanmış bacaklarına baktı, ikisi de yerinde değildi. Gülümsedi, silahını çekip birkaç mermi sıkı yaklaşan askerlere. Koca bir çelik kütle alnına çarptı, sonrasında derin bir uyuşukluk kapladı bedenini. Toprağa bakıyordu gözleri, ağzının içi taş parçaları ile dolmuştu. Hissediyordu, başlarına toplanmışlardı ve dikkatli biçimde etrafı arıyorlar, ölü Türk askerlerinin üzerine kurşun sıkıyorlardı. Sıra Yüzbaşı'ya geldiğinde durdular, yaşadığını fark etmişlerdi, tek bir patlama sesi duyuldu.

23 Mayıs 2007- Saat: 01.40 **DENİZ PİYADE TUGAY KOMUTANLIĞI GEÇİCİ KARARGÂHI** **KERKÜK'ÜN KUZEYDOĞUSU**

Telsizden gelen sesler dayanılacak gibi değildi. Tugay komutanı ve subaylar toplantılarını yaptıkları portatif masanın başında çaresizlik içinde, az ötelerinde devam eden korkunç mücadelenin seslerini dinlemek zorundaydı. Çatışmaya giren askerlerin hiçbiri karargâhtan yardım istememiş ya da başka bir amaçla iletişim kurmamıştı. Orada kendi kaderleriyle baş başa olduklarının bilincindeydiler ve karargâh personelinin kulaklarıyla şahit olduğu bir dövüşün içinde ölüyorlardı yavaş yavaş.

Sesler azalmaya başlamıştı ve her nasılsa açık kalmış olan telsizden tek tük silah patlamaları duyuluyordu. Tümgeneral İhsan Er de dahil olmak üzere bütün subaylar gözyaşları içerisindeydi, ellerinden bir şey gelmiyordu. Genelkurmay Başkanlığı, tugayın bütün gücüyle çatışmaya girmemiş olmasına memnun olmuştu.

Bu olayın büyük bir çatışmayı ateşlemesini istemiyorlardı ancak durumu tam olarak tahlil etmek zaman alacaktı.

“Baykuş, bize çatışma ile ilgili son durumu bildir. Tamam.” Genelkurmay Başkanı Hikmet Pars’ın telsizinden gelen talimatı kesin ve emrediciydi.

“Kartal, çatışma sona erdi. Askerlerimiz şehit oldu. Tamam.” İhsan Er’in sesindeki ifade bir cümleden fazlasını anlatmaya yetmişti. Sözleri telsiz cızırtıları arasında kaybolmuştu.

“Anlaşıldı Baykuş. Önlemlerinizi en üst seviyeye çıkartın ve hayatta kalmaya çalışın. Sizi o cehennemden çıkarmak için her şeyi yapacağız. Tamam.”

“Kartal, Kuzey Irak’taki diğer birliklerin durumu nedir? Tamam.”

“Baykuş, durum iç açıcı değil. Diğer iki tugayımız sıkışmış durumda ve manevra alanları yok. Eğer hareket etmeye çalışırlarsa size olan onlara da olacak. Tamam.”

“Ne yapalım?”

“Savunmada kalın. Asker araziye dağılıp sipere girsin. Hava savunma tertibatınızı kontrol edin. Üzerinize gelen öncü olursa uzaktan ateş açarak size yaklaşmasını önleyin. Sizi oradan helikopterlerle çıkartabilir miyiz, onu araştırıyoruz.”

“Buna gerek yok, eğer bize yurda dönmemizi emrederseniz döneriz. Helikopterleri riske atmayalım. Bu adamların ne yapacağı belli olmaz. Tamam.”

“Haklısın Paşam. O halde bulunduğunuz yerde kalın ve çok iyi siper alın. Taburları takım takım dağıtın. Tam bir komando savaşına hazırlık yapın. Tamam.”

“Anlaşıldı Komutanım. Tamam.”

Tümgeneral İhsan Er, tabur ve bölük komutanlarına döndü, herkesi gözle görülür bir endişe almıştı. Durum her saniye daha da kötüye gidiyordu. Otuz beş asker çatışmada ölmüştü ve hiçbir şey yapacak durumda değildiler.

“Çocuklar, hızla birliklerinizin başına intikal edip, daha önce

belirlenmiş olan bölgelerde sipere girin. Çok iyi siper alın, takımları dağıtın, birbirlerinden en aşağı otuz metre uzakta siperler kazınlar. Siperleri hava tehditlerine karşı güçlendirmeye çalışın. Bir süre burada dayanmak zorunda kalabiliriz.”

“Komutanım, savaşa mı girdik?” Tabur Komutanı Yüzbaşı'nın sesinde keder vardı, bir şeyleri geride bırakmış olmanın verdiği bir duygu.

Omuz silkerek, “Bilmiyoruz oğlum. Ama sanırım bunu öğrenmemiz an meselesi,” dedi Tümgeneral İhsan Er.

Subaylar koşarak çadırı terk edip ciplerine atladılar. Askerlerinin güvenliğinden onlar sorumluydu, karşılarındakini henüz düşman diye niteleyemiyorlardı, güçlü olduklarına şüphe yoktu ve güçlerini hiç tereddüt etmeden kullanıyorlardı.

CNN International: Kuzey Irak'ta çatışma...

13 ABD askeri öldü, 30 yaralı var. Ordu yetkilileri, Amerikan güçlerine saldıran 35 Türk askerinin öldürüldüğünü açıkladı.

Beyaz Saray, saldırgan tavır nedeniyle, Türk Hükümeti ile başlaması öngörülen ikili görüşme trafiğini iptal ettiklerini belirtti. Başkan, “Suriye ile var olan sorunumuzu halletmeye çalıştığımız bir dönemde, Türk Ordusunun bu saldırıyı gerçekleştirmiş olması -nı şiddetle kınıyoruz. Gereken yapılacaktır,” dedi... Amerikan Kuvvetleri bugün itibariyle harekete geçti... Suriye sınırını aşan birlikler ilerliyor. Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, “Esad dönemi sona ermek üzere, Ortadoğu nihaî şekline doğru hızla ilerliyor,” dedi. Hükümet bir süre önce Kıbrıs'taki karışıklıklar nedeniyle Türk hükümetini suçlamış, Türk hükümetinin adadaki askerî varlığını 60 bine çıkartmasını ağır bir dille eleştirmişti.

ABD hükümet sözcüsü Türkiye'nin AB ile ilişkilerini kopardığından beri hızla uygar dünyanın karşı kampına kaydığını söyledi. Türk hükümeti iki ay önce ABD Kongresi'nden geçen Ermeni soykırımı ile ilgili karar tasarısından dolayı görüşmeler için büyükelçisini geri çağırmişti.

**23 Mayıs 2007 - Ortadoğu Saatiyle: 02.00,
ABD Nebraska Saatiyle: 22 Mayıs 14.40
OFFUT - NEBRASKA. AMERİKAN ORDUSU
STRATEJİK KOMUTA KARARGÂHI**

ABD'nin orta bölgesindeki Nebraska Eyaleti'nin Offut şehri yakınlarında konuşlu olan Stratejik Komuta Karargâhı'nda çok farklı bir grup askerî yetkili, süregelen harekâtın esas altyapısı üzerinde çalışıyor ve doğrudan CENTCOM'a (Merkezî Komutanlık) bağlı olarak eşzamanlı kısa toplantılar yapıyorlardı.

Stratejik Komutanlık Binası'nın alt katlarında bulunan küçük bir odada dört general bir araya gelmiş, masa üzerine serdikleri haritalar üzerinde hararetle tartışıyorlardı. Burası bir bakıma yapılan operasyonların kuşbakışı analiz edilme yeri idi. Toplantıya katılan generaller, ordunun en entelektüel generalleriydi ve kurmay subaylar içinde politik konularda sözlerine en çok danışılanlardı.

“Suriye topraklarına girdiğimiz andan itibaren hiç durmamalıyız. Bu bir yıldırım harekât, zamanlama hayatî önemde. Öyle bir başlangıç yapılmalı ki, çatışmanın ilk adımları, yani Kuzey Irak'taki unsurların ortadan kaldırılması işlemi gerçekleştirilmeye başlandığı anda, diğer birlikler Suriye'ye geçmeli ve hızlarını hiç kesmeden devam etmeli. Bu arada Hava Kuvvetleri ve Deniz Kuvvetleri uçakları hayatlarının en eğlenceli kalkışına hazırlanmalı.”

“Kuzey Irak unsurları ne kadar zamanda temizlenir?”

“Bir ya da iki gün içinde o bölgeyi temizleriz ve ana birlikler bu sırada yollarına devam eder. Aynı zamanda ilk öncüler sınıra gelmiş olur ve büyük ihtimalle sınırda pek fazla bir karşılık görmezler.”

“Suriye ne yapacak?”

“Tabii ki hiçbir şey. Esad ile her konuda anlaşıldı. Suriye ordusu bir süre için tamamen kışlalarına çekilecek, zaten bu planı kabul etmeselerdi kışlaları yerine mezarlarını kazmaya başlamak zorunda kalacaklardı.”

“Evet General, Metal Fırtına Operasyonu’nu o kadar hızlı gerçekleştirmeliyiz ki, CENTCOM’un özel psikolojik baskı operasyonları yeterince etkili olabilsin.”

“Karşımızda hiçbir düzenli birlik kalmamalı.”

“General, düzenli birlik mi dediniz? Atılması planlanan bombaların çapı ve adedini göz önünde bulundurursak ortada düzen adına hiçbir şeyin kalmayacağını garanti edebilirim.”

“Bu tarihî bir operasyon, binlerce yıllık bir hareketi tersine döndürecek.”

“Orgeneral Strike’ın dediği gibi, her biri ile ayrı ayrı savaşağız. Başka türlü bu savaşı kazanamayız. Onların beyinlerindeki tüm imajlar hızla yıkılmalı ve kimse direnmeyi aklına bile getirmemeli.”

“Türk Ordusu huzursuzlanmaya başladı, hissediyorlar.”

“Evet, hissediyorlar ve karşı koymaya çalışacaklar. Tanrım, dünyada böyle bir ordunun kalması ne muhteşem! Bu güce karşı koymaya çalışacaklarından şüphemiz yok. Gerçek gücümüzü görebileceğiz. Düşünün, karşımızda bizi görünce çil yavrusu gibi dağılıp silahlarını bırakmayan, savaşmanın ne demek olduğunu bilen, kahraman bir ordu olacak. Ne zamandır bunun hayalini kuruyordum.”

“Dünyanın denge merkezini ele geçirmeyi kolay bir iş sanmayın. Orada çok fazla bilinmeyen ile karşılaşacağız, hepimizin bu kadar rahat olması bazen beni rahatsız ediyor doğrusu.”

“On beş tonluk Slayer bombalarının alt edemeyeceği bir bilinmeyen, biliyor musun?”

“Tanrım, düşüncesi bile korkunç. O bombanın patladığı zaman ortaya çıkardığı basıncı kilometrelerce öteden hissedebilirsin. Bir kilometreden fazla bir alan içinde sağlam hiçbir şey bırakmıyor. Bir de hedefteki askerleri düşün.”

“Ya B-52’ler, B-2’ler?”

“Her şey hazır, her şey.”

“Tam on gün, evet, on gün boyunca saldırılar hiç susmayacak. Aklınıza gelen her yer vurulacak. Uçaklar hiç durmayacak. Saldırıların yavaşlaması diye bir şey söz konusu değil.”